

אלא שלא יהא פרוץ מרובה על העומד —
עומד מרובה על הפרוץ מיבעיא?

ועל כרחך לדיוקא אתא, וללמד: דוקא עומד
מרובה על הפרוץ הוא דשרי, הא אם היה
העומד **כפרוץ אסור!** [נתבאר על פי
משמעות הגמרא ורש"י בהמשך].

ומקשינן: סוף סוף, דיוקא **דסיפא קשיא לרב**
פפא, וכדאמרן. ודיוקא **דרישא קשיא לרב**
הונא בריה דרב יהושע, וכדאמרן?!

ומשנינן: דיוקא **דסיפא** מהא דקתני "ואם
היה עומד מרובה על הפרוץ, מותר", דאמרת
דמייתרא ללמד שפרוץ כעומד אוסר — **לרב**
פפא לא קשיא.

כי לעולם אימא לך דאף דמייתרא, בכל זאת
קתני לה.

כי **אידי דתנא רישא "פרוץ מרובה על**
העומד אסור", אחר דקתני כבר שלא יהא
פרוץ כעומד, וכדי ללמד דהא דאמרינן
"שלא יהא פרוץ כעומד" היינו פרוץ מרובה
על העומד, והא דקתני "מלואו" מיירי בנכנס
ויוצא — **תנא נמי סיפא** לאחר דקתני "שלא
יהא פרוץ כעומד" **דעומד מרובה על הפרוץ**
מותר, אף דידיעיןן לה כבר מהא דקתני
"שלא יהא פרוץ כעומד", ומשמע הא
כעומד מותר, וכל שכן עומד מרובה על
הפרוץ.

וכמו כן **רישא**, דקתני "ואם היה פרוץ
מרובה על העומד, אסור", דמייתרא, דהא
קתני כבר "שלא יהא פרוץ כעומד", וכל
שכן פרוץ מרובה על העומד — **לרב הונא**
בריה דרב יהושע לא קשיא.

כי **אידי דבעי למיתני סיפא** — אחר דקתני

והכי נמי הא דקתני: כדי שלא יהא פרוץ
"כעומד", היינו — כשיעור "עומד נכנס
ויוצא", דהוה ממילא פרוץ מרובה על
העומד.

הכי נמי מסתברא כדפרשינן לברייתא.

מדקתני בסיפא דרישא: **ואם היה פרוץ**
מרובה על העומד, אף כנגד העומד אסור.

ואי לאו דהא דקתני "כדי שלא יהא פרוץ
כעומד" היינו פרוץ מרובה על העומד, אלא
פרוץ כעומד ואפילו הכי אסור, למה לי
סיפא לאסור בפרוץ מרובה על העומד, והא
כל שכן הוא?!

ועל כרחך לגלויי, דרק פרוץ מרובה על
העומד אסור. **הא פרוץ כעומד מותר**.

ומסקינן: **שמע מינה!** [נתבאר על פי
משמעות הגמרא, ר"ח ורש"י בהמשך].

לימא תיהוי — האי דיוקא מברייתא —
תיובתיה דרב הונא בריה דרב יהושע,
דאמר: אפילו פרוץ כעומד נמי אסור?!

ודחינן: **אמר לך רב הונא בריה דרב יהושע:**
וליטעמיך, דדייקת מרישא דפרוץ כעומד
מותר.

אימא סיפא: דקתני "שלא יהא פרוץ
כעומד".

דהיינו — לדידך — שלא יהא פרוץ
"מרובה" על העומד, וקתני בתריה "ואם היה
עומד מרובה על הפרוץ **אף כנגד הפרוץ**
מותר", ולמה לי האי, והא כל שכן הוא:

אם פרוץ כעומד שרי — דהא לא קפדינן